

Božia odpoveď na naše prosby je veľkorysá a prekračuje naše očakávania. Úprimná túžba matky Márie Lexmannovej dať Cirkvi svojho syna za Kristovho kňaza nakoniec viedla k takému veľkému Božiemu požehnaniu, že kňazmi sa stali dokonca až dvaja jej synovia: Jozef a Gregor – obaja povýšili svoje pokrvné bratstvo na bratstvo rehoľné – dominikánske – Mikuláš a Rafael. Túžba matky Márie dať služobníka do Pánovej vinice pripomína víziu matky sv. Dominika, ktorá ho pred narodením videla ako psíka s fakľou, svetlom zapaľujúceho celý svet.

Najstarší syn Jozef pocítil vo svojom srdci túžbu celkom sa zasvätiť Bohu v Reholi kazateľov – dominikánov pomerne skoro. Už ako 17-ročný leží na podlahe dominikánskeho chrámu či kláštora v Grazi pri obrade rehoľnej obliečky, kde 8. novembra 1916 žiada „*milosrdenstvo Božie a Vaše*“ a prijíma meno Mikuláš. Po takmer siedmich rokoch rehoľnej formácie a štúdia teológie si opäť v pokore líha v prostrácii na dlažbu tohto chrámu pri obrade kňazskej vysviacky, aby na seba zobral Kristovo jarmo kňazskej služby. V rehoľných sľuboch sa ako verný syn sv. Dominika nechal so všetkými darmi a schopnosťami stráviť pre kázanie – hlásanie Slova na spásu duší. Vo sviatosti presbyterátu sa jeho životné kázanie umocnilo sviatostnými milosťami, ktoré sprostredkoval ako Kristov kňaz.

V najvzácnejších chvíľach života, ktorými boli slávenia sv. omši, sa brat Mikuláš ako kňaz celkom zveroval Kristovi, aby ho použil ako svojho zástupcu na sprítomnenie najsvätejšej obety v eucharistii: „*toto je moje telo ... toto je moja krv ...*“ – hovoril a konal jeho ústami a rukami sám Kristus. Nedávno som si viac uvedomil jeden moment v živote kňaza, keď som bol svedkom, ako náš najstarší a celkom bezvládny spolubrat – 103-ročný otec Akvinas, ešte žijúci súčasník pátra Mikuláša a priateľ rodiny Lexmannovej, vyslovuje slová premenenia pri sv. omši: telo a krv – „*obetuje sa za vás*“ a túto obetu vyjadruje v Kristovom i vo svojom mene. V živote kňaza je totiž jeden vzácny duchovný priestor, do ktorého môže vstúpiť – no len slobodne a s veľkou láskou – keď v týchto slovách obety nezostane mimo týchto slov, ale zasiahnutý Kristovou obetou sa k nej pridáva aj on sám v úmysle obetovať svoj život pre iných. Nie je známy explicitný záznam takéhoto úmyslu kňaza Mikuláša, no môžeme ho vytušiť z jeho životného príbehu, naplneného obetavou rehoľnou a kňazskou službou, a osobitne z jeho poslednej etapy, keď pre vernosť Kristovi a jeho povolaniu predčasne ako 52-ročný prišiel o svoj život, iba pár dní pred 29. výročím svojho kňazstva. Naplnil slová, ktorému v jeho časopise Svätý ruženec adresovali k jeho kňazskému jubileu pred štyrmi rokmi: „*Potrebuje kňazov, ktorí v jednej ruke s ružencom, v druhej ruke s krížom bojujú za práva Kristove a nedajú sa sklátiť väzením, protivenstvami, hrozbami, ale hotoví sú pre Krista aj mučenícku smrť podstúpiť ako apoštolovia.*“

Mučenícka smrť kňaza Mikuláša v komunistickom internačnom kláštore Králiky v Česku 17. júla 1952 odhaľuje niečo skryté a intímne medzi ním a Kristom, čo slávil vo chvíľach najsvätejšej obety sv. omše ako jeho kňaz. Táto úprimná snaha všetko robiť pre Krista a zjednocovať sa s ním, nech je nám pri príležitosti spomienky na 95 rokov od jeho kňazskej vysviacky povzbudením aj k našej obnove – aby sme svoje krstné či služobné kňazstvo prežívali čo najúprimnejšie a čoraz viac sa zjednocovali s Kristom.

fr. Dominik R. Letz OP, júl 2018